

určení jest týž jako nároku na plnění, že jmenovitě není širší a že jsou to peníze v částce 90 Kč. To by bylo jasné, kdyby žalobci svůj »zájem na věci« ocenili na 3000 Kč, odůvodňující to tím, že jde o zásadní otázku případných náhrad za ztracené zboží. Způsob soudního řízení a příslušnost soudů neřídí se však významem a důležitostí právní otázky, jež má býti ve sporu řešena, nýbrž podle velicích předpisů civilního řádu soudního výhradně jen předmětem sporu a jeho majetkovou hodnotou. Poněvadž tato činí jenom 90 Kč, jde o spor bagatelní a bylo již odvolání proti prvnímú rozsudku přípustno jenom z důvodů zmatečnosti (§ 501 c. ř. s.), dovolání jest pak podle § 502 c. ř. s. nepřípustno. Na tom nemůže ničeho změnití ta okolnost, že nižší soudy pokládaly žalobní ocenění »zájmu na věci« za závazné ocenění předmětu sporu podle § 56 j. n., ač takového ocenění nebylo třeba, poněvadž předmětem sporu jsou jen peníze, a když se stalo, nemá právního významu, dále že rozepře byla důsledkem toho projednávána podle všeobecných předpisů o řízení před soudy okresními. Proto nebylo třeba uložiti soudu odvolacímu, aby podle § 500 c. ř. s. dodatečně a bez ohledu na ocenění žalobců ocenil předmět sporu, o němž potvrzující částí svého rozsudku rozhodl. Dovolání musilo býti odmítnuto pro nepřípustnost.

Účtované útraty dovolací odpovědi mohly by býti pokládány za účelné a prisouzeny jenom, kdyby v ní byla (podle § 507 c. ř. s.) uplatněna nepřípustnost dovolání, což se však nestalo.

Rozhodnutí nejvyš. soudu v Brně ze dne 6. dubna 1926 č. j. Rv I 2067/25-1. R. v. z. s. Doležal.

Útraty úschovy v řízení exekučním. Útratami exekučními jsou jen útraty úschovy soudní a jde-li o útraty jiné úschovy než soudní, není exekuční soud povolán, aby spory z tohoto poměru vzniklé řešil v řízení exekučním a určoval odměnu za takovou úschovu. (§§ 259, 286 a 258 ex. ř.)

Z důvodů nejvyššího soudu: Podle § 259 ex. ř. má útraty úschování zatím hraditi vymáhající věřitel, je-li jich více, všichni poměrně. Podle § 285 ex. ř. má exekuční soud předvolati k rozvrhovému roku povinného a zástavní věřitele, zřejmě ze spisů, pokud tito nebyli podle nich již uspokojeni a jejich právo zástavní nezaniklo podle § 256 (2) ex. ř. a vyzváním k přihláškám pohledávek, tedy nikoli pouhého schovatele zabavených

svršků. Rozvrh má se potom díti podle § 286 ex. ř. obdobným užitím zásad v §§ 212—214, 229, 231 a 234 a 236 ex. ř. a z výtěžku jest předem zaplatiti útraty odhadu a dražby a potom pohledávky zástavní a pohledávky, pro něž bylo povoleno dražební řízení.

Z těchto ustanovení plyne, že útraty soudní úschovy během řízení exekučního považuje zákon za útraty exekuční a nedává jim pravidelně nároku na přednostní nebo zvláštní uspokojení, leda by se jednalo o poplatky schovací, pro něž vážne zákonné zástavní právo jako při celních poplatcích skladních nebo soudních poplatcích uschovacích podle § 14 cís. patentu ze dne 26. ledna 1853 č. 18 ř. z., nebo by útraty schovací byly zároveň útratami prodeje z toho důvodu, že zabavené svršky byly uschovány za účelem prodeje v prodejní místnosti. K návrhu na ustanovení útrat schovacích jako útrat exekučních jest ovšem exekuční soud povolán, avšak pouze k návrhu vymáhajícího věřitele s působností proti povinnému. Uschovateli, který byl zřízen ve prospěch vymáhajícího věřitele (§ 259 ex. ř.), lze vymáhati odměnu na tomto věřiteli pořadem práva (§ 17 ex. ř., nálež č. 4001 Sb. Gl. U.).

O návrhu uschovatele jako osoby třetí z důvodu uplatněného přednostního nebo zástavního práva přímo na dražební výtěžek rozhodne exekuční soud podle § 258 ex. ř. rovněž pořadem práva, je-li nárok sporný (§ 214 a § 286 ex. ř.). Jinak však jest tomu, uplatňuje-li vymáhající věřitel útraty uschovací jako útraty exekuční a jako příslušenství své pohledávky v rozvrhu. O tom rozhoduje soud exekuční podle zásad řízení rozvrhového a jest na věřiteli, aby je účtoval. Ale exekučnímu soudu nepřisluší, aby v řízení exekučním rozhodl o náhradě za uschování zabavených svršků, které výkonným orgánem nebylo zařízeno, jehož útraty tedy nejsou útratami exekuce. Uschovává-li někdo ve prospěch povinného nebo vymáhajícího věřitele zabavené svršky bez soudního pověření, ať již z příkazu oněch osob, nebo i bez něho, pak rozhoduje o jeho nároku na odměnu za uschování soud pořadem práva a není rozhodování takové předmětem exekučního řízení.

Stěžovatelka míní sice, že se stala soudní uschovatelkou *via facti* proto, že automobil zůstal v její garáži po vyklizení vymáhajícího věřitele J. Z., při němž soudní vykonavatel odepřel vyklizení zabaveného auta z toho důvodu, že bylo zabaveno pro více věřitelů a neměl zálohy pro uschovatele a že stěžovatelka marně vyzvala vymáhající věřitele, aby se o místě uschování dohodli. Bez ohledu na to, že tyto okolnosti v první

stolici netvrdila a na to, zda byl postup výkonného orgánu správný a jaký význam má, si stěžovatelka nestěžovala, nestala se pouhým ponecháním auta v její garáži soudní uschovatelkou, ježto auto jí nebylo orgánem soudním do uschování svěřeno. Útratami exekuce jsou však jen útraty úschovy soudní a jde-li o útraty jiné úschovy, ať již ve prospěch vymáhajících věřitelů nebo povinného, není exekuční soud povolán, aby spory z tohoto poměry vzniklé řešil v řízení exekučním a určoval odměnu za takovou úschovu.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 8. února 1927 č. j. R I 1174/26. Dr. Grešl.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Dr. Rudolf Rauscher: **Usmrcení člověka v českém právu zemském.** V Bratislavě 1927. Knihovna právnické fakulty university Komenského v Bratislavě. Svazek 18. Str. 88.

Přiblížení dnešnímu chápání instituty středověkého trestního práva je úkol velmi nesnadný, chceme-li se uvarovati vnášení moderních hledisek do cizího prostředí primitivních práv. V otázkách t. zv. zvláštní části trestního práva je úkol historikův ještě ztížen tou okolností, že ve středověkých právech nelze mluvit o t. zv. skutkové podstatě trestných činů, jak jí dnes rozumíme. To plyne již z toho, že středověké právo je valnou měrou právem zvykovým a bylo to teprve období revoluce francouzské, které podle hesla »nullum crimen sine lege« zjednalo platnost požadavku, aby pojem trestného činu byl všemi svými znaky co nejpřesněji určen zákonem. Pokud naproti tomu můžeme mluvit ve středověku o typech trestných činů, nutno jim rozumět lidové představy, pojící se k běžným názvům trest. činů, představy zhusta nepřesné a nevyhraněné. To vidíme hned v úvodní kapitole o pojmu usmrcení člověka, kde autor ukazuje, že nebyl ve starém českém právu činěn rozdíl mezi vraždou a zabitím, že však v pozdější době bylo lišeno od vraždy usmrcení neúmyslné. Žádá se příčinný vztah mezi činností a výsledkem. Pokus je zvláštním trestným činem, návodce a pomocník, jakož i ten, kdo k vraždě zjednal nebo dal rozkaz, jest stíhán pro vraždu. Nebyla neznáma ani odpovědnost osady, nebyl-li pachatel znám. Velmi četné byly důvody vyloučené trestnosti: počátek (nutná obrana), usmrcení v souboji, usmrcení únosce, přistižení zloděje, cizoložnice, usmrcení psance a j. Četné byly i náhražky trestu, jako starší krevní msta, odklad a smlouva